

1

ตั้งแต่แม่ฉันตายไปได้เจ็ดร้อยสามสิบสามวัน ตั้งแต่พ่อฉันหนีไปกับคนแปลกหน้าที่พบทางอินเทอร์เน็ตได้สี่สิบห้าวัน ตั้งแต่เราย้ายไปแคลิฟอร์เนียได้สามสิบวัน และตั้งแต่ฉันเริ่มชีวิตนักเรียนเกรดสิบเอ็ดที่โรงเรียนใหม่ที่ซึ่งฉันแทบไม่รู้จักใครได้เพียงเจ็ดวัน ฉันก็ได้รับอีเมลฉบับหนึ่ง อันที่จริงมันน่าจะเป็นเรื่องแปลก ที่มีจดหมายนิรนามโผล่มาในกล่องข้อความเข้าหน้าตาเฉย แถมยังลงชื่อสุดพิลึกว่าเป็นใครบางคนที่ไม่มีความคิด คิดดูสิ เพียงแต่ชีวิตฉันมันบ้าบอมากแล้วในระยะหลังจนไม่รู้สิว่ามีเรื่องไหนน่าตกใจอีก ฉันต้องใช้เวลาถึงปานนี้ คือเจ็ดร้อยสามสิบสามวันเต็มทีรู้สึกตรงข้ามกับคำว่าปกติมาตลอด กว่าจะค้นพบบทเรียนชีวิตที่แสนสำคัญคือผลสุดท้ายเราจะมีภูมิต้านทานเรื่องประหลาดไปเอง

ถึง : เจสซี เอ. โฮล์มส์ (jesster567@gmail.com)

จาก : ใครบางคนที่ไม่มีความคิด (somebodynobob@gmail.com)

เรื่อง : ผู้นำทางจิตวิญญาณของเธอในโรงเรียนมัธยมปลายวู้ดวิลล์เลย์หัวดี คุณโฮล์มส์ เรายังไม่เคยเจอกันในชีวิตจริงหรอก แล้วฉัน

Tell Me Three Things

ก็ไม่มั่นใจว่าเราจะได้เจอใหม่ คือถึงจุดหนึ่งก็อาจจะเจอ ฉันทอาจจะถามเวลาเธอหรือทำอะไรที่ธรรมดาไม่สมเป็นเรา แต่เราคงไม่มีวันได้ทำความรู้จักกันจริงๆ ทรอก อย่างน้อยก็ไม่ใช่ในแบบที่สลักสำคัญอะไรต่อกัน...ซึ่งนั่นก็เป็นเหตุผลที่ทำให้ฉันส่งอีเมลมาหาเธอโดยสวมบทเป็นบุคคลนิรนาม

แล้วก็ใช่ ฉันรู้ว่าฉันเป็นผู้ชายอายุสิบหกที่เพิ่งใช้คำว่า "สวมบทเป็นบุคคลนิรนาม" ดังนั้นเรื่องก็เป็นแบบนี้แหละ นั่นคือเหตุผลข้อที่หนึ่งที่ทำให้เธอไม่มีวันได้รู้ชื่อจริงของฉัน ฉันคงไม่มีวันทำให้คนล้มความอับอายที่เกิดจากการกระดะและใช้คำครั้งนี้ได้แน่ๆ

"สวมบทเป็นบุคคลนิรนาม" เนี่ยนะ ถามจริง

แล้วก็ใช่ ฉันรู้ว่าคนส่วนมากอาจจะแค่ส่งข้อความหากันทางโทรศัพท์มือถือ แต่ฉันนึกไม่ออกว่าจะทำแบบนั้นโดยไม่บอกให้เธอรู้ว่าฉันเป็นใครได้ยังไง

ฉันแอบมองเธอตอนอยู่ที่โรงเรียนมาลักพักแล้ว ไม่ใช่ในแบบที่นำชนลูกนะ แต่ฉันก็ไม่ว่าหรือกว่าแค่ใช้คำว่า "นำชนลูก" จะทำให้ตัวเองนำชนลูกเพราะความหมายของคำหรือเปล่า ยังไงก็ตาม ฉันก็แค่... เธอทำให้ฉันสนใจเธอนะ เธอคงสังเกตเห็นแล้วว่าโรงเรียนเราคือกองลิ่งปฏิภูมที่เต็มไปด้วยสาวผมบลอนด์ มีแต่เคนกับบาร์บี้ไร้สมอง ขณะที่บางอย่างในตัวเธอนะมัน... ไม่ใช่แค่เพราะเธอเป็นเด็กใหม่หรืออะไรนะ แน่นนอนว่าพวกเราที่เหลือเรียนด้วยกันมาตั้งแต่ห้าขวบแล้ว... แต่มันมีบางอย่างเวลาที่เธอเดิน หรือคุย หรือที่จริงไม่ได้คุยหรือ แต่เธอจะมองเราทุกคนเหมือนเราเป็นส่วนหนึ่งในสารคดีพิลึกทางช่องเนชั่นแนลจีโอกราฟิก นั่นแหละที่ทำให้ฉันคิดว่าเธอน่าจะแตกต่างจากพวกปัญญาอ่อนที่เหลือในโรงเรียน

เธอทำให้ฉันอยากรู้ว่าในหัวเธอคิดอะไรอยู่ ฉันจะบอกตรงๆ นะ ปกติฉันไม่เคยสนใจความคิดที่อยู่ในหัวใครหรือ แค่ความคิดตัวเองคนเดียวก็งานหนักพออยู่แล้ว

ประเด็นทั้งหมดของอีเมลฉบับนี้ก็คือฉันอยากเสนอความถนัดของฉัน

ขอโทษด้วยนะที่ต้องเป็นคนแจ้งข่าวร้าย แต่การท่องไปในความระห่ำของโรงเรียนมัธยมปลายวูดวัลเลย์นะไม่ใช่ของง่าย ที่นี้อาจจะดูอบอุ่นและต้อนรับทุกคน ไหนจะมีคลาสโยคะ ทำสมาธิ มีมุมอ่านหนังสือ และมีซุ้มขายกาแฟ (โทษที ต้องเรียกกอฟฟี่คาร์ทลีนะ) แต่ที่นี้ก็เหมือนโรงเรียนมัธยมปลายในอเมริกาทุกที่ (หรืออาจจะแยกว่า) เพราะมันคือแดนสงครามดีๆ นี่เอง

ดังนั้น ฉันจึงขอเสนอตัวเองเป็นผู้นำทางจิตวิญญาณให้แก่เธอ ตามทุกอย่างได้เลยไม่ต้องเกรงใจ (แต่แน่นอนว่ายกเว้นเรื่องที่ผมเป็นใคร) แล้วฉันจะพยายามตอบให้ดีที่สุด เช่น ใครบ้างที่ควรคบ (มีไม่กี่คน) ใครที่ควรอยู่ให้ห่าง (มีเยอะมาก) หรือเพราะอะไรเธอถึงไม่ควรกินเบอร์เกอร์มังสวิรัตินะ (เรื่องมันยาวและเกี่ยวข้องกับน้ำอสุจิของพวกนักกีฬา ซึ่งเธออย่ารู้ดีกว่า) หรือทำยังไงถึงจะได้เกรดเอในชั้นเรียนของคุณนายสจ๊วต หรือเพราะอะไรเธอถึงไม่ควรนั่งใกล้เคน อะเบอร์นารี (เป็นปัญหาเรื่องการผายลม) อ้อ แล้วระวังด้วยนะเวลาเรียนพละ คุณแซคเกิลแมนชอบให้เด็กผู้หญิงหน้าตาดีวิ่งนานกว่าปกติเพื่อที่เขาจะได้มองเห็นพวกเธอ

ทั้งหมดที่บอกน่าจะเป็นข้อมูลที่เพียงพอแล้วสำหรับตอนนี้

แล้วก็ไม่ว่ายังไงก็ตาม... ยินดีต้อนรับสู่ฟงไฟรนะ

สวัสดี จากใครบางคนที่ไม่มีตัวตน

ถึง : ใครบางคนที่ไม่มีตัวตน (somebodynobob@gmail.com)

จาก : เจสซี เอ. โฮล์มส์ (jesster567@gmail.com)

เรื่อง : โททกเป็นเรื่องเป็นราว?

คปค. : นี่เรื่องจริง หรือเป็นการแกล้งน้องใหม่ เหมือนในหนังโรแมนติคคอมมีดี้ปัญหาอ่อนน่ะ? นายจะหลอกให้ฉันเล่าความคิดหรือความกลัวที่อยู่ลึกที่สุด มืดที่สุด แล้วจากนั้นก็ ตุ่ม พอฉันเฉลอ นายก็จะเอาเรื่องไปโพสต์ลงทัมเบลอร์ทำให้ฉันกลายเป็นตัวตลกในโรงเรียน ววล. ใช่ไหม ถ้าใช่ละก็ นายยุ่งกับเด็กสาวผิวดคนแล้วละ ฉันเรียนคาราเต้ได้สายดำ

Tell Me Three Things

ฉันดูแลตัวเองได้

ถ้าไม่ใช่เรื่องตลก ก็ขอบคุณที่เสนอตัว แต่ไม่เป็นไรหรอก อนาคตฉันอยากเป็นนักข่าวที่แฝงตัวไปอยู่ในพื้นที่ข่าวอยู่แล้ว ดังนั้นมันคงดีกว่า ถ้าฉันทำตัวให้คุ้นเคยกับแดนสงครามตั้งแต่ตอนนี้ และไม่ว่ายังไงฉันก็มาจากซิดคาโก ฉันว่าฉันรับมือกับวัลเลย์ที่หมายถึงหุบเขาได้แน่นอน

ถึง : เจสซี เอ. โฮล์มส์ (jesster567@gmail.com)

จาก : ใครบางคนที่ไม่มีตัวตน (somebodynobo@gmail.com)

เรื่อง : นี่ไม่ใช่การหลอกลวง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเป็นราวหรือไม่ก็ตาม สัญญาเลยว่านี่ไม่ใช่การแกล้งกัน ฉันไม่คิดว่าตัวเองเคยดูหนังโรแมนติคคอมมิดี้ด้วยซ้ำ ฉันรู้ น่าตกใจใช่ไหมล่ะ หวังว่ามันคงไม่ได้เผยด้านที่ไม่เอาไหนอย่างแรงของฉันนะ

เธอรู้อะไรไหมว่าการข่าวกำลังใกล้จะตายอยู่แล้ว บางทีเธอน่าจะหันไปอยากเป็นบล็อกเกอร์ด้านสงครามมากกว่านะ

ถึง : ใครบางคนที่ไม่มีตัวตน (somebodynobo@gmail.com)

จาก : เจสซี เอ. โฮล์มส์ (jesster567@gmail.com)

เรื่อง : หรือว่าเป็นเมลขยะแบบเจาะจงเป้าหมาย?

ตลกมาก เต็มวันนะ มือลืออยู่ในเบอร์เกอร์มังสวิรัติจริงหรือ

ถึง : เจสซี เอ. โฮล์มส์ (jesster567@gmail.com)

จาก : ใครบางคนที่ไม่มีตัวตน (somebodynobo@gmail.com)

เรื่อง : เจสซี โฮล์มส์ เธอได้รับรางวัลเป็นเงิน 100,000,000 เหรียญจากเจ้าชายไนจีเรีย

ไม่ใช่แค่อสุจิแต่เป็นอสุจิชุ่มเหงื่อของพวกทีมลาครอสเลยล่ะ

มีตโลฟฉันก็เลี้ยงเหมือนกัน แคปโหลดภัยไว้ก่อน ที่จริงอยู่ให้ห่างจาก

ทุกอย่างในโรงอาหารเลยดีกว่า ไม่งั้นเธอมีหวังติดเชื้อท้องร่วงซัลโมเนลลา
เพราะของในนั้นแน่

ถึง : ใครบางคนที่ไม่มีตัวตน (somebodynobo@gmail.com)

จาก : เจสซี เอ. โฮล์มส์ (jesster567@gmail.com)

เรื่อง : จะรีบส่งรายละเอียดบัญชีให้เร็วที่สุด

เธอเป็นใคร

ถึง : เจสซี เอ. โฮล์มส์ (jesster567@gmail.com)

จาก : ใครบางคนที่ไม่มีตัวตน (somebodynobo@gmail.com)

เรื่อง : ขอสำเนาใบเกิดกับใบขับขี่ด้วยนะ ได้โปรด

ไม่ ยังไงก็ไม่บอก

ถึง : ใครบางคนที่ไม่มีตัวตน (somebodynobo@gmail.com)

จาก : เจสซี เอ. โฮล์มส์ (jesster567@gmail.com)

เรื่อง : แล้วคุณต้องใช้เลขประจำตัวบัตรประกันสังคมของฉันทัวไหม

ได้ แต่อย่างน้อยก็บอกฉันทนอย่ว่าเธอมีปัญหาอะไรถึงไม่พิมพ์ตัวใหญ่
ตอนขึ้นต้นประโยค ปุ่มชิฟต์เสียหรือ*

ถึง : เจสซี เอ. โฮล์มส์ (jesster567@gmail.com)

จาก : ใครบางคนที่ไม่มีตัวตน (somebodynobo@gmail.com)

เรื่อง : ขอส่วนสูงกับน้ำหนักด้วยนะ

เป็นความซี้เกียจระยะสุดท้าย

ถึง : ใครบางคนที่ไม่มีตัวตน (somebodynobo@gmail.com)

* ในภาษาอังกฤษ เวลาขึ้นต้นประโยคหรือพูดถึงชื่อเฉพาะ เช่น ชื่อประเทศ ชื่อคน ต้องใช้อักษรตัวพิมพ์ใหญ่ เช่น A B C แต่ คบค. ใช้เป็นตัวพิมพ์เล็กทั้งหมด

Tell Me Three Things

จาก : เจสซี เอ. โฮล์มส์ (jesster567@gmail.com)

เรื่อง : เธอเริ่มถามเรื่องส่วนตัวแล้วนะ

ซีก็ใจแต่ใช้คำเย็นเยือกมาก เป็นการรวมตัวที่น่าสนใจดี แต่ถึงอย่างนั้น
พอเป็นข้อเฉพาะเธอก็ยังพิมพ์ตัวใหญ่ได้นะ

ถึง : เจสซี เอ. โฮล์มส์ (jesster567@gmail.com)

จาก : ใครบางคนที่ไม่มีตัวตน (somebodynobo@gmail.com)

เรื่อง : ขอนามสกุลแก่คุณแม่ด้วย

ฉันไม่ได้ไร้อารยะขนาดนั้น

ถึง : ใครบางคนที่ไม่มีตัวตน (somebodynobo@gmail.com)

จาก : เจสซี เอ. โฮล์มส์ (jesster567@gmail.com)

เรื่อง : ซีก็ใจ เย็นเยือก และสอดรู้

"ไร้อารยะ" ถือเป็นคำยากสำหรับผู้ชายวัยรุ่นนะ

ถึง : เจสซี เอ. โฮล์มส์ (jesster567@gmail.com)

จาก : ใครบางคนที่ไม่มีตัวตน (somebodynobo@gmail.com)

เรื่อง : ซีก็ใจ เย็นเยือก สอดรู้ แถมยัง...หล่อ

ฉันไม่ได้มีแต่เรื่องนั้นหรือขณะที่...หุ่ย ดินะที่ฉันห้ามตัวเองไว้ทัน
ก่อนจะเล่นมุกออกไป เธอตักฉันได้สนิทเลย เกือบหลุดชะแล้ว

ถึง : ใครบางคนที่ไม่มีตัวตน (somebodynobo@gmail.com)

จาก : เจสซี เอ. โฮล์มส์ (jesster567@gmail.com)

เรื่อง : ซีก็ใจ เย็นเยือก สอดรู้ และ...ถ่อมตัวซะไม่มี

ก็ถ่อมซะเลยสิ

อะ นั่นแหละปัญหาของอีเมล ฉันไม่เคยพูดอะไรแบบนั้นในชีวิตจริงหรอก เพราะมันไม่สุภาพ มีนัยเชิงขุ่น รวากับฉันเป็นเด็กสาวที่สามารถคิดมุกตลกแบบนั้นได้จั้นแหละ หรือไม่กี่ก็เป็นคนที่สามารถเผชิญหน้ากับสมาชิกเฟ้าพันธุ์ชาย เป็นผู้รู้วิธีหวานเล่นท์ สะบัดผม เมื่อถึงเวลาก็รู้ว่าจะต้องทำยังไงถ้าต้องทำมากกว่าจูบ (จะบอกให้นะ ฉันรู้วิธีจูบดี ฉันไม่ได้บอกว่าฉันสามารถทำคะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัยหัวข้อนี้ได้สูงหรือแบบว่าจะสามารถพิชิตเหรียญทองโอลิมปิกเรื่องนี้ได้หรอกนะ แต่ฉันค่อนข้างมั่นใจว่าตัวเองไม่แย่ แค่เปรียบเทียบอย่างเดียวก็รู้แล้ว ดูอย่างอดัม คราวิตซ์ที่อยู่เกรดเก้าสิ น้ำลายยืดแล้วก็รุนแรง ชอบใช้ลิ้นเป็นจิ้งหะเหมือนขอมบี้ที่พยายามกินหัวฉัน ขณะที่ฉันเองก็ยิ่งกว่ายินยอมพร้อมใจแลมต้องหน้าเข้าไปอีกสามวัน)

อีเมลเป็นเหมือนการวินิจฉัยโรคสมาธิสั้นเลย คือมีการเพิ่มเวลาให้ทำแบบทดสอบ ในชีวิตจริงฉันมักเรียบเรียงบทสนทนาใหม่ทุกครั้งตามข้อเท็จจริงในหัว จากนั้นก็แก้ไขจนกระทั่งได้คำแซวที่ดูฉลาด อารมณ์ดี และสบายๆ ซึ่งเป็นเรื่องที่เด็กสาวคนอื่นดูจะมีกันอยู่แล้วตามธรรมชาติ แต่แน่นอนว่ามันเสียเวลาเปล่า เพราะกว่าจะถึงตอนนั้นฉันก็ซ้าเกินไปแล้วในแผนภาพเวรณนของชีวิตฉัน บุคลิกที่ฉันคิดกับบุคลิกของตัวเองไม่เคยหรอกที่จะมาบรรจบกัน แต่ถ้าเป็นการส่งอีเมลหรือข้อความ ฉันจะสามารถมีเวลาเพิ่มขึ้นเพื่อทำให้ทุกอย่างดีขึ้น เพื่อปรับแก้เวอร์ชันของตัวเอง และได้เป็นเด็กสาวที่ยืนอยู่ตรงจุดที่ทั้งสองบุคลิกสามารถบรรจบกันได้อย่างงดงาม

ฉันน่าจะระวังตัวมากกว่านี้ ตอนนี้นี้ฉันรู้ตัวแล้ว ก็ถอดชะเลยลิเนี่ยนะถามจริง ฉันยังตัดสินใจไม่ถูกเลยว่าตกลงฉันพูดจาเหมือนสมาชิกสโมสรักศึกษาชายหรือเหมือนผู้หญิงแรดกันแน่ แต่ไม่ว่าจะแบบไหน คำพูดประโยคนี้ก็ไม่สมเป็นฉัน ที่สำคัญที่สุดคือ ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองคุยอยู่กับใคร แต่คงเป็นไปได้ยากที่ คบค. จะเป็นผู้หวังดีที่นึกสงสารเด็กใหม่จริงๆ

Tell Me Three Things

หรือยิ่งตึกว่านั่นก็เป็นคนที่แอบชอบฉัน เพราะสมองฉันคิดตรงดิ่งไปในทางนั้นเลย อันเป็นผลจากการเสพหนังโรแมนติคคอมมิดี้และการอ่านหนังสือเพื่อฝันกันไปมาชั่วชีวิต คุณคิดว่าเพราะอะไรฉันถึงจูบอดัม คราวิตซ์ล่ะ เขาเป็นเพื่อนบ้านฉันตอนอยู่ชิคาโก มันจะมีเรื่องราวใดที่ดีไปกว่าเรื่องที่เกิดกับสาวได้ค้นพบวรักรักร้อเธออยู่ไม่ไกลมาตลอดอีกเล่า จริงอยู่ที่สุดท้ายเพื่อนบ้านคนนี้ได้กลายเป็นขอมบี้ที่มีน้ำลายรสซ่าไปแล้ว แต่อันนั้นไม่สำคัญหรอก คนเราต้องมีชีวิตเพื่อเรียนรู้อยู่แล้ว

แน่นอนว่า คบค. ต้องเป็นเรื่องตลกอำมหิตแน่นอน เขาอาจไม่ใช่ผู้ชายด้วยซ้ำ แต่อาจเป็นแค่เด็กสาวใจร้ายที่ชอบเห็นคนอ่อนแอเป็นเหยื่อขอมบี้รับเอะ ฉันมันอ่อนแอ อาจจะน่าสมเพชก็ว่าได้ ฉันโกหก ฉันไม่ได้เป็นคาราเต้สายดำ ฉันไม่ได้แกร่ง เพียงแต่เคยคิดว่าตัวเองแกร่งจนกระทั่งเดือนที่แล้ว ฉันคิดจริงๆ นะ ชีวิตรันทดใส่ฉัน ฉันเจอของขม แต่ดันเอปากอมไว้ ถ้างลองเปรียบเทียบแบบมั่วๆ นะ หรืออาจจะไม่มั่วก็ได้ เพราะบางครั้งฉันรู้สึกเหมือนมีขามในปากจริงๆ ความภาคภูมิใจเพียงอย่างเดียวที่ฉันมีคือไม่เคยมีใครเห็นฉันร้องไห้ แล้วฉันก็มาเป็นนักเรียนใหม่ที่ ววล. ซึ่งอยู่ในย่านประหลาดที่เรียกว่าวัลเลย์ เป็นโรงเรียนในลอสแอนเจลิส แต่กลับไม่ได้อยู่ในลอสแอนเจลิสอะไรแบบนั้นเลย ที่ฉันต้องมาเรียนที่นี่ก็เพราะพ่อแต่งงานกับเศรษฐินีที่มีกลิ่นตัวเหมือนอัลมอนต์เกรดพรีเมียม แถมน้ำผลไม้ที่นี้ยังราคาตั้งสิบสองเหรียญ และไม่รู้อีก ฉันไม่รู้อะไรอีกต่อไปแล้ว

ฉันยังไม่รู้ทางไป ลับสน และอ้างว้างเหมือนที่เป็นมาตลอด ไม่เลย โรงเรียนมัธยมปลายไม่มีวันเป็นช่วงเวลาที่ยินดีถึงด้วยความรักหรอก แม่เคยบอกว่าโลกนี้แบ่งคนเป็นสองจำพวกคือ พวกที่รักชีวิตในโรงเรียนมัธยมปลายกับพวกที่ต้องใช้เวลาหลังเรียนจบอีกสิบปีเพื่อทำใจลึ่มมัน สิ่งที่ทำให้เราตายไม่ได้จะทำให้เราแข็งแกร่งขึ้น แม่บอกแบบนั้น

แต่แล้วแม่ก็ถูกบางอย่างฆ่าตาย โดยที่ฉันยังไม่ทันได้แข็งแกร่งขึ้น

Julie Buxbaum

ลองคิดถึงวลีนี้อาจเป็นคำพาดพิงที่สามก็ได้ คือพวกที่ไม่มีวันทำให้ลิ้มชีวิต
ในมัธยมปลายได้เลย

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)